

مع موسوعات رجال الشيعة

سيد جواد بركچيان

باسمه تعالى

الحمد لله الواصل الحمد بالنعمة والنعمة بالشكر نحمده على آلائه كما نحمده على بلائه... و نشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأن محمدا عبده ورسوله شهادتين تُصعدان القول وترفعان العمل.

بازينت دادن آغاز نوشتار به كلام امير المؤمنين عليه السلام مطالب آن درسه بخش تقديم می گردد:

الف) معرفی مختصر کتاب مع موسوعات رجال الشيعة
مع موسوعات رجال الشيعة تأليف سيد عبدالله شرف الدين (متولد ۱۳۴۵)، فرزند سيد عبدالحسين شرف الدين قدس سره الشريف (۱۲۹۰-۱۳۷۷)، کتابی است که مباحث آن بر محور تصحيح و تنقيح سه موسوعه از كتب رجال و تراجم شيعة: الذريعة إلى تصانيف الشيعة و طبقات اعلام الشيعة تأليف شيخ آقابزرگ تهراني (م ۱۳۱۹) و أعيان الشيعة تأليف سيد محسن امين (م ۱۳۷۱) دور می زند و در بيان، بحث از هشت كتاب رجال و تراجم نيز بدان ملحق گشته است که عبارتند از: رجال نجاشي (م ۴۵۰)، أمل الآمل تأليف شيخ حر عاملي (م ۱۱۰۴)، الفوائد الرضوية تأليف شيخ عباس قمي (م ۱۳۵۹)، ماضي النجف وحاضرها تأليف شيخ جعفر آل محبويه (م ۱۳۷۷)، أنوار البدرين تأليف شيخ علي بلادي بحراني (م ۱۳۴۰)، شهداء الفضيلة تأليف شيخ عبدالحسين اميني (م ۱۳۹۰)، موارد الإتحاف و منية الراغبين تأليف سيد عبدالرزاق كونه (م ۱۳۹۰).

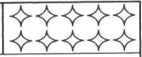
این کتاب بار اول در سال ۱۴۱۱ در بيروت به همت مؤسسه الإرشاد للطباعة والنشر درسه جلد منتشر شد و مؤلف محترم کتاب را با اضافاتی به محقق ارجمند جناب حجة الاسلام والمسلمين رضا مختاری، مدير محترم مؤسسه كتاب شناسی شيعة سپرد تا اينکه این کتاب در سال ۱۴۳۴ برابر با ۱۳۹۱ ش برای بار دوم باز هم درسه جلد به چاپ رسید.

چاپ جديد این کتاب مشتمل بر یک مقدمه تحقيق (در ۷۰ صفحه) است. در این مقدمه دو فصل آمده است. فصل اول مشتمل بر دو مطلب است. در مطلب اول، شرح حالی که شيخ عبدالحميد الحرقاضي بيروت (م ۱۴۰۸) درباره مؤلف کتاب نوشته آمده که این شرح حال در جلد هشتم موسوعة الإمام السيد عبدالحسين شرف الدين، ص ۳۷۷۴-۳۷۸۰ چاپ شده

مع موسوعات رجال الشيعة /
السيد عبدالله شرف الدين؛
حقيقه وعلق عليه: مؤسسة
تراث الشيعة (مؤسسه
کتابشناسی شيعة)؛
قم ۱۳۹۱: ۳ جلد، ۲۱۲۴ صفحه.

فرزندان خود نگاشته و مخاطب ۴۱ نامه از این نامه‌ها مؤلف محترم کتاب، سید عبدالله شرف‌الدین می‌باشد.

جزء اول کتاب مشتمل بر تعلیقات مؤلف محترم بر دو موسوعه ارزشمند الذریعة و طبقات اعلام الشيعة است.

مؤلف در مقدمه جلد اول بعد از ستودن شیخ آقا بزرگ به کثرت تتبع و قوت تحقیق، اخلاص نیت، حقیقت جویی در تمام نوشته‌ها، طیب سریرت، بزرگی شخصیت و علو اخلاق می‌فرماید: «در این دو موسوعه به خصوص ذریعه اشتباهات زیادی واقع شده است و عجیب آنکه ذریعه مشتمل بر بسیاری از مؤلفات اهل سنت به خصوص مشاهیر آنهاست و عجیب‌تر این است که مؤلفات عده‌ای از نواصب معروف به دشمنی اهل بیت علیهم‌السلام و عده‌ای از نصارا و فرق روزیه، بهائیه، قادیانیه، هندو و نیز آنها که قبل از اسلام از دنیا رفته‌اند، در کتاب ذریعه آمده است» و نمونه‌هایی از هریک را نام می‌برد.

سپس می‌فرماید: برای خدمت به موضوع این دو کتاب و به پاس تلاش‌های مؤلف، به تصحیح این دو کتاب و مقابله آن دو با کتب تاریخ و تراجم پرداختم و بحمدالله موفق گشتم که از هر ناحیه آنها را تصویب و تصحیح نمایم.

وی در پایان می‌فرماید: «أهدي هذا الكتاب المستطاب ... إلى عميد الشيعة في العالم خلفاً لزعيم الأمة وحامل لواء النبي والأئمة سماحة أيها الله السيد علي الخائمني» چرا که اوبهترین کسی است که مثل این کتاب - که متضمن تصحیح ترجمه سلف صالح از پیشوایان و استادان ماست - به او اهدا می‌گردد و بدین جهت که او در این عصر، از نظر علم و امانت و ورع و پیشوایی، ممثل آنهاست.

تعلیقات مؤلف بر ذریعه در حدود چهارصد صفحه و

است (جلد هشتم موسوعه، ملحقات بغية الراغبين است که مطالب آن در ۶ مجموعه ارائه شده است. در مجموعه دوم ذیل عنوان عقب الامام شرف‌الدین، شرح حال ۷ پسر او به ترتیب آمده است)

در مطلب دوم با عنوان «منهج المؤلف في الكتاب» بر اساس تعلیقات مؤلف بر ۳ جلد اول ذریعه مطالبی در قالب سه امر ذکر گردیده است:

در امر اول آمده است که معظم تعلیقات مؤلف برای اثبات این است که بعضی از کتب مذکور در ذریعه خارج از موضوع آن کتاب شریف است و عمده ادله‌ای که مؤلف بدانها بر خروج شخصی از موضوع کتاب ذریعه استدلال کرده است در ضمن نه طریق ارائه شده است.

در امر دوم مطالب دیگر مؤلف در تعلیقات ذریعه ضمن شش فایده آمده است.

در امر سوم اسامی همه کسانی که در ۲۴ جلد ذریعه (همه مجلدات ذریعه به غیر از جلد نهم) به نظر مؤلف، از موضوع آن خارج هستند (حدود ششصد نفر) به ترتیب الفبا ذکر شده است.

فهرست اسامی شاعرانی که در جلد ۹ ذریعه آمده و به نظر مؤلف از موضوع ذریعه خارج‌اند (تقریباً ۵۰۰ نفر) و نیز فهرست اسامی کسانی که در طبقات اعلام الشيعة آمده و به نظر مؤلف از موضوع آن کتاب خارج‌اند نیز ان شاءالله در فرصت مناسب نشر می‌یابد.

فصل دوم مقدمه تحقیق را ۴۱ نامه تشکیل می‌دهد که مخاطب تمام این نامه‌ها مؤلف محترم است.

در بخش اول از جلد نهم موسوعه الإمام السيد عبدالحسين شرف‌الدین تحت عنوان «مراسلاته مع ابنائه»، ۶۷ نامه آمده که اکثر آنها را علامه سید عبدالحسين شرف‌الدین برای

و مؤلف می فرماید: اسم او جعفر است، نه حسین.

۲. تصحیح تواریخ

در ذریعه هنگام ذکر الفاظ الأدویة از محمد بن عبدالله شیرازی می فرماید: کتاب را در سال ۹۶۹ تألیف کرده است (ج ۲، ص ۲۹۲)

و مؤلف می فرماید: صواب ۱۰۳۸ است.

در ذریعه وفات سعد بن زنگی را در ۷۹۱ ذکر کرده است (ج ۳، ص ۶۵)

و مؤلف می فرماید: صواب ۶۲۳ است.

در ذریعه تاریخ کتابت اثبات الواجب از مولا محمد صادق بن محمد صالح اصفهانی را سال ۱۰۱۱ ذکر کرده (ج ۱، ص ۱۰۵)

و مؤلف این سال را خطا می داند؛ چرا که مولا محمد صادق در سال ۱۰۱۸ به دنیا آمده است.

۳. رد برخی احتمالات و استظهارات

در ذریعه بعد از ذکر انساب آل ابی طالب از سید تاج الدین حسینی آمده: «شاید او سید تاج الدین محمد بن قاسم بن حسین بن معیه دیباجی باشد» (ج ۲، ص ۳۷۷)

و مؤلف می فرماید: ابن معیه حسنی است، نه حسینی.

در ذریعه هنگام ذکر تحریر اکرثا و ذوسبوس از تقی الدین محمد بن معروف راصد می فرماید: «چه بسا همان تقی الدین محمد بن محمد فارسی باشد» (ج ۳، ص ۳۸۳)

و مؤلف می فرماید: اینکه اولی دمشقی و دومی فارسی است، مغایرت این دورا واضح می سازد.

۴. تنبیه بر تکرار یک کتاب در جای دیگری از ذریعه مؤلف در جلد اول می فرماید که آداب التعلیم و التعلیم

تعلیقات بر یازده جلد طبقات اعلام الشيعة در ۳۴۰ صفحه آمده است. تعلیقات بر طبقات اعلام الشيعة قرن های ۹، ۱۰، ۱۱ و ۱۲ اول بار در این چاپ ارائه می گردد.

جزء دوم کتاب با مقدمه ای ده صفحه ای از مؤلف آغاز می گردد و تعلیقات مؤلف بر جلد ۵ تا ۳۲ اعیان الشيعة - به غیر از جلد ۱۹ - در حدود ۶۲۰ صفحه آمده است.

جزء سوم کتاب با تتمه تعلیقات بر اعیان الشيعة یعنی تعلیقات بر جلد ۳۳ تا ۵۲ در ۴۰۰ صفحه آغاز می شود.

مؤلف چاپ اول اعیان الشيعة را که ۵۲ جلد بوده است، مبنای کار خود قرار داده است و بدین ترتیب ۱۰۲۰ صفحه از مطالب کتاب به اعیان الشيعة اختصاص می یابد.

سپس تعلیقات بر شش جلد مستدرکات اعیان الشيعة تألیف سید حسن امین در ۱۶۰ صفحه آمده است که برای اول بار در این طبع در اختیار محققین قرار می گیرد. در پایان جلد سوم نیز تعلیقات بر هشت کتاب رجال و تراجم شیعه در ۸۵ صفحه ذکر شده است.

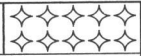
بخش دوم: تصحیح و تهذیب مطالب ذریعه عمده مطالب مؤلف محترم در این بخش را ضمن چند عنوان ارائه می کنیم:

۱. تصحیح نام مؤلفین

در ذریعه از صاحب انیس الفقهاء به نام سید محمد بن ابی القاسم یاد شده (ج ۳، ص ۴۶۳)

و مؤلف می فرماید: نام صحیح سید ابوالقاسم بن محمد حسین است.

در ذریعه هنگام ذکر اخبار المحدثین از ابو عبد الله حسینی آمده: در کشف الحجب فرموده نام او حسین است (ج ۱، ص ۳۴۷)

اشاره به خروج او از موضوع ذریعه نموده آورده شده است و بدین ترتیب در واقع فهرستی از کتب مؤلفین خارج از موضوع ذریعه نیز فراهم گشته است.

این افراد تقریباً ۱۳۰ نفر می‌شوند و منبع ما در تهیه این فهرست، فهرس أعلام الذریعة است که زیر نظر فرزند شیخ آقابزرگ، علینقی منزوی، تألیف شده است.

۳. برای تکمیل فایده، به تعلیقات سید سعید اختر رضوی (م ۱۴۲۳) بر ذریعه و تعلیقات آیه‌الله شبیری زنجانی (دام ظلّه) بر طبقات قرن ۱۳ و ۱۴ مراجعه شده و اگر در جایی سید عبدالله شرف‌الدین تعلیقه داشته و آن دویزرگ نیز تعلیقه‌ای داشته‌اند آن تعلیقه ذکر شده است.

۴. در تحقیق کتاب از هر منبعی آدرس داده شده بر اساس چاپ موجود در نسخه اول برنامه مکتبه اهل بیت علیهم‌السلام می‌باشد.

ب) شیوه مؤلف در کتاب:
آنچه در ادامه می‌آید در واقع گزیده مطالبی است که در امر اول و دوم از مطلب دوم فصل اول مقدمه تحقیق کتاب مع موسوعات رجال الشيعة ذکر شده است.

در اینجا چند نکته درخور توجه است:

۱. تمامی مطالب سید عبدالله شرف‌الدین در تعلیقات سه جلد اول ذریعه مطالعه و دسته‌بندی شده و بر اساس آن، این دو امر نگارش یافته است.

۲. آنچه در مقدمه تحقیق کتاب آمده و آنچه در پی می‌آید، از نظر دسته‌بندی مطالب، کمی تفاوت دارد.

۳. برای هر عنوان به ذکر حد اکثر ۴ مثال اکتفا شده است.

۴. آنچه در این بخش به عنوان ادله اثبات تسنن از مؤلف محترم نقل می‌شود اعم است از دلیل بر تسنن و مؤید تسنن.

(ص ۱۵) درص ۲۸ به اسم آداب المتعلمین تکرار شده است. آداب النکاح از شیخ علی عرب (ص ۳۳) درج ۱۱، ص ۷۰ به اسم رساله أسرار النکاح و اثبات الفرقة الناجية از سید حسین همدانی (ص ۹۸) درج ۱۶، ص ۱۷۹ به اسم الفرقة الناجية و احوال سلاطین صفویه از مظهر زواری (ص ۳۰۵) درج ۱۱، ص ۱۳۴ به اسم رساله فی تاریخ الصفویة تکرار شده است.

در جلد اول، نه مورد دیگر را هم متذکر می‌شود و سایر مجلدات به همین صورت می‌باشد؛ مثلاً در جلد دوم هشت مورد و در جلد سوم شش مورد را برمی‌شمرد.

دیگر مطالب:

در این بخش به ذکر نمونه‌ای اکتفا می‌شود

در ذریعه موضوع اساس الاقتباس از سید اختیارالدین هروی را معانی و بیان یاد می‌کند (ج ۲، ص ۵)

و مؤلف می‌فرماید: موضوع کتاب، امثال و حکم و اقتباسات لطیف است چنان که در کشف الظنون و نسخه مطبوع آن آمده است.

ج) عمل ما در تحقیق:
اما آنچه در تحقیق جلد اول از این کتاب انجام شده عبارت است از این موارد:

۱. تمامی عبارات منقول از ذریعه و طبقات با اصل مقابله شده است.

۲. مؤلف محترم در چاپ بیروت بعد از ذکر بسیاری از کتب ذریعه به ذکر این نکته اکتفا کرده که «ما قبلاً» به خروج مؤلف از موضوع ذریعه اشاره کردیم. در عمل تحقیق، بعد از حذف این موارد، همه کتبی که در ذریعه برای آن مؤلف ذکر شده است به ترتیب مجلدات ذریعه در اول جایی که اسم او برده شده و سید عبدالله شرف‌الدین

ص ۴۰۸) ورومی بودن داود قیصری (ج ۲، ص ۷) و مغربی بودن عبدالمؤمن بن هبته الله اصفهانی (ج ۲، ص ۲۱۶) را دلیل بر تسنن آنان می داند.

۴. عدم اشاره به تشیع صاحب کتاب در کتب اهل سنت

مؤلف عدم اشاره وفيات الأعيان در ترجمه محمد بن اسحاق (ج ۱، ص ۳۴۶) و تاریخ بغداد در ترجمه نصر بن علی جهضمی (ج ۳، ص ۲۱۲) و معجم الأدباء در ترجمه ابن بسام (ج ۱، ص ۳۱۹) و الفهرست ابن ندیم در ترجمه ابوحنیفه دینوری (ج ۱، ص ۳۳۸) به تشیع آنان را دلیل بر سنی بودن آنها می داند.

۵. عدم ذکر صاحب کتاب در کتب مختص به اعلام شیعه

مؤلف عدم ذکر ابوحنیفه دینوری (ج ۱، ص ۳۳۸) و عبدالرحمن بن عیسی بن حماد (ج ۲، ص ۲۹۲) در رجال نجاشی و عدم ذکر یعقوب بن اسحاق کندی (ج ۱، ص ۳۷۷) در فهرست شیخ طوسی را دلیل بر تسنن آنها می داند.

۶. مقرب بودن صاحب کتاب نزد برخی متعصبین اهل سنت

مؤلف بودن نعمت خان عالی از ندیمان سلطنت اورنگ زیب (ج ۲، ص ۳۹۱) و مقرب بودن رودکی نزد سلطان نصر بن احمد سامانی (ج ۳، ص ۲۰۷) را دلیل بر تسنن این دومی داند.

۷. تألیف کتاب برای برخی سلاطین اهل سنت

ابن اسحاق اخبار کلیب و جساس را برای ابو جعفر منصور نوشته (ج ۱، ص ۳۴۶) و این دلیل بر تسنن اوست.

۸. صاحب منصب بودن از سوی حکام اهل سنت

ابوالنجیب سهروردی متولی مدرسه نظامیه در بغداد شد (ج ۱، ص ۲۸) و تقی الدین رصاد از سوی دولت عثمانی عهده دار امر

ان شاء الله در آینده با مراجعه اهل تحقیق به مطالب سید عبدالله شرف الدین در تعلیقات بر همه مجلدات ذریعه نوشتاری کامل تنظیم گردد.

مروری بر کتاب مع الذریعة (ج ۱-۳)

مطالب کتاب را می توان به دو بخش تقسیم کرد:

بخش اول: اثبات خارج از موضوع بودن برخی از کتابها

عمده ادله مؤلف گران قدر در اثبات مدعای خود عبارتند از:

۱. نص کتب تراجم

مؤلف نقل می کند از طبقات الشافعیة این که عبد القادر سهروردی فقیهی شافعی است (ج ۱، ص ۲۸) و از اعلام زرکلی اینکه مولانا نصر الله خلخالی از فقهای شافعیه است (ج ۱، ص ۱۰۹) و اینکه ابوالوفاء اخسیکتی، حنفی است (ج ۱، ص ۳۶۴) و از فوائد بهیه و جواهر مزیئه اینکه ابوالعباس مستغفری، حنفی است (ج ۳، ص ۵۹).

۲. تألیفات دیگر صاحب کتاب

مؤلف، سنی بودن سید هبة الله حسینی را از طریق کتابش لوامع البرهان فی قدم القرآن اثبات می کند (ج ۱، ص ۲۰) و تسنن ابن اسحاق را از مغازی او که مشتمل بر مدح خلفاست (ج ۱، ص ۳۴۶) و تسنن سید اختیار حسینی را از اساس الاقتباس که مشتمل بر ذکر خلفا و حدیث «أصحابي كالنجوم» است (ج ۲، ص ۵) و تسنن رویانی را از کتاب البحر که درباره آن گفته اند: این کتاب برترین تصنیف در فقه شافعی است (ج ۳، ص ۲۹).

۳. موطن صاحب کتاب

مؤلف غلبه تسنن بر شیراز در زمان عبد الله بن محی الدین انصاری (ج ۱، ص ۷۸) و اندلسی بودن حکیم مغربی (ج ۱،

قضا گشت (ج ۳، ص ۳۸۳) و مؤلف این را دلیل بر تسنن این دومی داند.

۹. بودن صاحب کتاب از برخی فرقه‌های صوفیه

مؤلف بودن بهاء الدین محمد متوفای ۷۹۱ (ج ۲، ص ۴۷۴) و ابراهیم شبستری (ج ۳، ص ۲۰۱) از فرقه نقشبندیه را دلیل بر خروج این دوازده موضوع ذریعه می‌داند.

دیگر ادله:

مؤلف به بودن ابو معشر فلکی در ابتدا از اصحاب حدیث (ج ۱، ص ۳۰۱) و توصیف علمای اهل سنت ابوالوفاء اخسیکتی را به امام و اوحد زمان (ج ۱، ص ۳۶۴) و معاصر بودن یعقوب بن اسحاق کندی با ائمه علیهم السلام و عدم ارتباط او با آنها علیهم السلام (ج ۱، ص ۳۷۷) و سنی بودن آبای محمد بن محمد بن شاهنشاه (ج ۳، ص ۲۲۳) بر خروجشان از موضوع ذریعه استدلال می‌کند.

در این قسمت بیان دو نکته مناسب است:

نکته اول: گاهی بعضی علمای شیعه کسی را شیعه دانسته‌اند، اما مؤلف به جهت نبود دلیل بر آن یا وجود دلیل بر خلاف آن، این شهادت را از آنها نمی‌پذیرد.

حسن بن علی طبرسی در آخر اسرار الإمامة، راغب اصفهانی را به طور جزم از حکمای شیعه امامیه شمرده است

ولی مؤلف می‌فرماید: ما ادله واضح بر عدم تشیع او داریم (ج ۱، ص ۳۷۴).

سید بن طاوس در فرج المهموم درباره یعقوب بن اسحاق کندی فرموده: او از علمای شیعه است که معرفت به نجوم دارند.

ولی مؤلف می‌فرماید: تشیع او بسیار بعید است (ج ۱، ص ۳۷۷).

در نسمة السحر، ابن بسام (ج ۱، ص ۳۱۹) و ابوالحسن جزار (ج ۱، ص ۴۶۴) را از شعرای شیعه دانسته است

ولی مؤلف می‌فرماید: دلیلی بر آن نداریم.

نکته دوم: در بسیاری از موارد صاحب ذریعه بر تشیع کسی دلیل اقامه می‌کند ولی مؤلف آن دلیل را نمی‌پذیرد.

صاحب ذریعه استدلال می‌کند بر تشیع ابوحنیفه دینوری به این که او از ابن سکیت شیعی علم فرا گرفته است (ج ۱، ص ۳۳۸)

ولی مؤلف می‌فرماید: تعلم او در ادب و لغت است و ربطی به مذهب ندارد.

صاحب ذریعه استدلال می‌کند بر تشیع قیصری رومی به این که خطبه کتابش را با صلوات بر آل پیامبر ﷺ آغاز کرده است (ج ۲، ص ۷)

اما مؤلف می‌فرماید: این، شأن بسیاری از اهل سنت است

صاحب ذریعه می‌فرماید: کاتبی نیشابوری اشعاری در مناقب اهل بیت ﷺ دارد و این دلیل است بر تشیع او (ج ۳، ص ۱۶۵)

ولی مؤلف می‌فرماید: این دال بر تشیع او نیست، چرا که بسیاری از اهل سنت در مدح اهل بیت شعر سروده‌اند

صاحب ذریعه تمثیل ابراهیم شبستری در یکی از اشعارش به جمله «شفیعی حسین بن علی» را صریح در خوبی عقیده او می‌داند (ج ۳، ص ۲۰۱)

و مؤلف می‌فرماید: این جمله در مقابل وصف او به نقشبندی نمی‌تواند دلیل بر تشیع باشد. مؤلف در جلد اول ذریعه ۲۴ نفر، در جلد دوم ذریعه ۲۲ نفر و در جلد سوم ذریعه ۳۴ نفر را خارج از موضوع ذریعه می‌داند.

در پایان می‌افزاییم که مؤلف بعد از اثبات خروج کسی از موضوع کتاب، کتب دیگر او که در ذریعه ذکر شده را استقصا می‌کند؛ مثلاً هنگام ذکر الآداب از واقدی (ج ۱، ص ۱۰)، أخبار الحبشة (ج ۱، ص ۳۲۶)، أخبار مدعی قریش (ج ۱، ص ۳۴۹)، أخبار مکه (ج ۱، ص ۳۵۱) و... را نیز نام می‌برد.

و یا هنگام ذکر الآداب و الأمثال از ابن درید (ج ۱، ص ۱۱)، آداب سلطنت از شاه میر (ج ۱، ص ۲۰)، آداب الغرباء از ابوالفرج (ج ۱، ص ۲۶)، أبدال الأدویة از سمرقندی (ج ۱، ص ۶۴)، أخبار ابن هرمة از صولی (ج ۱، ص ۳۱۴)، أخبار الأحوص از ابن بسام و أخبار أصحاب الأئمة از جنبلانی (ج ۱، ص ۳۲۰) آثار دیگر آنان را که در ذریعه آمده، گوشزد می‌کند.

اینها مواردی است که در جلد اول ذریعه آمده است. باقی مجلدات نیز بر همین منوال است؛ مثلاً در جلد دوم هنگام ذکر نه نفر و در جلد سوم هنگام ذکر شش نفر کتب دیگر آنها را نیز نام می‌برد.

